

Η ΘΕΑΤΡΟΥ

Πρόβα ζωής

Στο «Προσκήνιο» ο Μπέργκμαν θέτει το πλαίσιο των ανθρώπινων σχέσεων στο θεσμό του γάμου. Η Νικαίτη Κοντούρη σκηνοθετεί με πνευματική ευφορία και θεατρική αρτιότητα.

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Η διεισδυτική και διαπεραστική ματιά του Ινγκμαρ Μπέργκμαν στο «Σκηνές από ένα γάμο» δίνει παλμικότητα στο κείμενο η οποία διατηρείται και από τη διαυγή μετάφραση του Ζ. Ψάλτη.

Ο συγγραφέας παραθέτει στα μάτια του αναγνώστη ή του θεατή μία λεπτομερή καρτογράφηση του θεσμού και της συνθήκης του γάμου. Δεν καταφεύγει σε τεχνικές και μεθόδους οι οποίες για χάρη της τέχνης θ' αποδυνάμωναν την εις βάθος ψυχογραφική έρευνά του. Ως εσωτερικός αναλυτής, μάρτυρας και θεατής της έγγραφης ζωής ενός ζευγαριού της αστικής τάξης παραθέτει προς κοινή ανάγνωση, αποκάλυψη και αναψηλάφηση τις πτυχές της συζυγικής ζωής με την αρτιότητα ενός πολυδύναμου αντικειμενικού παρατηρητή επιβεβαιώνοντας εδώ και εκεί την αφή ενός πικρού χαμόγελου για τις εκφάνσεις του συζυγικού βίου.

Αδιαμφισβήτητα, το αντικειμενικό βλέμμα του συγγραφέα - παρατηρητή είναι κατά κύριο λόγο η αιτία της διαχρονικότητας αλλά και της φρεσκάδας του κειμένου. Οι κορυφώσεις, οι εναλλαγές, οι συγκρούσεις, τα λάθη, οι επανο-

ρώσεις, οι παλινδρομήσεις και οι κλυδωνισμοί αποτελούν έναν διαφανή κυματοθραύστη όπου όχι μόνον διαφαίνονται αλλά καταγράφονται οι εστίες συγκρούσεων στο γάμο αλλά και μετά το διαζύγιο.

Δύο μορφωμένοι, εύποροι αστοί γνωρίζονται, παντρεύονται, αποκτούν δύο παιδιά και διατηρούν όλες τις προδιαγραφές μίας υποδειγματικής οικογένειας όπου φαινομενικά δεν υπάρχει ουδεμία αιτία να οκιάσει τη διαφάνεια και την καθαρότητα της. Αλλά ο ανεξερεύνητος ανθρώπινος ψυχολογικός κώδικας ορίζει αλλιώς. Ο άνδρας ερωτεύεται μία πολύ νεότερή του γυναίκα η οποία αποτελεί για εκείνον την εκπυρσοκρότηση ενός όπλου με την οποία σωριάζονται άψυχοι όλοι οι κοινωνικοί συμβιβασμοί. Οι εθιμοτυπικές επισκέψεις εναλλάξ στους γονείς του ζευγαριού, οι οικογενειακές συγκεντρώσεις τις επίσημες γιορτές και αργίες οι οποίες εν τέλει βασανίζουν όχι μόνον το σύζυγο αλλά και τη σύζυγο. Χωρίζουν, χάνονται μεγάλα χρονικά διαστήματα, δέρνονται, ξανασιμούν ερωτικά, παντρεύονται με άλλους ανθρώπους ο καθένας αντίστοιχα και επανέρχονται σε ερωτικές περιπτώσεις ακολουθώντας την αέναη πορεία της ζωής.

Παρ' όλα αυτά, ο συγγραφέας στο βάθος του κειμένου διατηρεί την απόστασή του από τα πράγματα και τις καταστάσεις καταγράφοντας ζωντανές, παλλόμενες, λεπτομέρειες με στατιστική ακρίβεια, κρατώντας τις ισορροπίες χωρίς να χάσει ούτε δευτερόλεπτο μία ποιητική διάθεση που αγγίζει τις εσωτερικές πτυχές του κειμένου και αναδίδεται μεθυστικά ανάμεσα από τις γραμμές.

Στο θέατρο «Προσκήνιο» ο Γιώργος Πάτσας στήνει ένα περιτρεφόμενο, λειτουργικό σκηνικό με βίντεο οθόνη η οποία λειτουργεί και ως σχολιαστικό κείμενο του σκηνοθέτη ο οποίος εγγράφει, καταγράφει και διανθίζει το συγγραφικό κείμενο. Σε αυτό το επίπεδο η σκηνοθετική εργασία της Νικαίτης Κοντούρη είναι δημιουργική και αποτελεσματική. Η εναρκτήρια σκηνή του έργου αποτελεί την αρχή μιας τηλεοπτικής εκπομπής όπου η τηλεπαρουσιάστρια (Μαρία Καβογιάννη) στην οθόνη του βίντεο θέτει ερωτήσεις στο ζευγάρι για το πώς έγινε η πρώτη γνωριμία τους και άλλες σχετικές ερωτήσεις, οι οποίες αφορούν την έγγραφη συμβίωσή τους ως προνομίο του ζευγαριού που έχει κάθε λόγο να είναι ευτυχισμένο.

Ο Μηνάς Χατζησάββας, κτίζει

με επιδεξιότητα και τεχνική, μία σπουδαία ερμηνεία. Στιγμές θυμού, οργής, βίας, ερωτισμού, τρυφερότητας, οι οποίες αποτελούν στοιχεία της συμβίωσης του ζευγαριού έρχονται σε κορυφώσεις και υφέσεις μεσ' από μία άμεση φυσικότητα που δημιουργεί το παίξιμο του ηθοποιού. Ο Χατζησάββας αγγίζει μία ύψιστη υποκριτική κλίμακα, δημιουργεί ένα ατμοσφαιρικό περιβάλλον το οποίο χρωματίζει και τονίζει άμεσα τις ερωτικές περιπτώσεις αλλά και τις συγκρούσεις του ζευγαριού. Επιστρατεύοντας το πνεύμα του σώματος, την κίνηση, το μορφοσώμα μέχρι και το ελαχιστότερο επιφώνημα, ο Χατζησάββας μας χαρίζει μία πολύ δυνατή ερμηνεία.

Η Καρυοφυλλιά Καραμπέτη παίζει έξοχα, μ' εσωτερικότητα, μινιμαλιστικές κινήσεις οι οποίες εντείνουν τη θηλυκότητά της και επιτείνουν τις εστίες εντάσεων και ερωτισμού στο ζευγάρι. Μία πάρα πολύ καλή ερμηνεία. Μία δυνατή παράσταση όπου η θεατρική σκηνή ως αρένα φιλοξενεί τις μεταιχμιακές καταστάσεις ενός αβιώτου συζυγικού βίου. Μία πλήρης θεατρική εικόνα με ρυθμό και χρόνο απόλυτα εντεταγμένο στην ασθμαίνουσα συναισθηματική κατάσταση των χαρακτήρων του έργου.